خبر

۶۵ میلیون آواره رکورد بی‌سابقه آوارگی در جهان

● سازمان‌ملل با انتشار گزارش جدیدی نشان داده است، امروز بیش از هر روزی در تاریخ مردمی هستند که از خانه‌هایشان گریخته‌اند؛ اکنون از هر ۱۱۳ نفر در جهان یک نفر آواره است. به گزارش ایسنا، به نوشته روزنامه نیویورک‌تایمز، در این گزارش همه آوارگان، آنهایی که در سودان جنوبی از دست غارتگران می‌گریزند، آنهایی که در آفریقای مرکزی از گروه‌های مواد مخدر فرار می‌کنند و آنهایی که داعش در موصل و فلوجه فراری‌شان داده، دربر گرفته شده‌اند. درحالی‌که اکثر این آوارگان در کشور خودشان بی‌جا و مکان مانده‌اند، تعداد بی‌سابقه‌ای به دنبال پناهندگی سیاسی در کشورهای ثروتمند جهان هستند. حدود صدهزار کودک دراین‌میان هستند که به‌تنهایی این سفر را پیش می‌برند.

برآورد می‌شود تعداد افرادی که جنگ و درگیری آواره‌شان کرده، از ۶۵ میلیون نفر گذشته است و این یعنی بیشتر از جمعیت کشوری مانند انگلیس، آواره در جهان زندگی می‌کند. این آمارهای جدید، بخشی از گزارش جهانی آژانس پناه‌جویان سازمان‌ملل است که هم‌زمان با موج خشونت‌ها و اهانت‌ها علیه مهاجران و پناه‌جویان در کشورهای غربی منتشر شده است؛ کشورهایی که پناه‌جویان و آوارگان در آنها به دنبال امنیت و زندگی هستند. «فیلیپو گراندی»، کمیسیونر عالی سازمان‌ملل در امور پناه‌جویان، نسبت به بحرانی که آن را «تهدید بیگانه‌هراسی در امروز اروپا» توصیف کرده بود، هشدار داد. روز شنبه نیز «بان کی‌مون»، دبیرکل سازمان‌ملل، در سفر خود به لسبوس در یونان «بستن مرزها، موانع و تعصب» را در مسئله پناه‌جویان محکوم کرد و از سران اروپایی خواست برخورد مجرمانه با پناه‌جویان را متوقف کنند.

در آمریکا که در طول تاریخ نسبت به هر کشور دیگری پناه‌جویان بیشتری را در خود جای می‌داد، دولت باراک اوباما، رئیس‌جمهور، متعهد به اسکان ۱۰هزار پناه‌جوی سوری تا ماه اکتبر شد که هنوز روند پذیرش آنها آغاز نشده و به‌کندی پیش می‌رود. این دولت همچنین از سوی مدافعان حقوق‌بشر به دلیل موج جدید اخراج اهالی آمریکای مرکزی، ازجمله زنان و کودکان، مورد انتقاد شدید قرار گرفته است. در گزارش سالانه آژانس پناه‌جویان سازمان‌ملل آمده است، تعداد آوارگان که در سال ۲۰۱۴، ۵۹٫۵نفر بوده، پس از یک سال، در سال ۲۰۱۵ به ۶۵٫۳ میلیون نفر رسیده است. بخش اعظمی از این تعداد یعنی حدود ۴۱ میلیون نفر همچنان در کشورهای خود به سر می‌برند. تاکنون سازمان‌ملل این میزان آواره داخلی را به صورت رسمی شناسایی و اعلام نکرده بود. بزرگ‌ترین تعداد این آوارگان داخلی، در سوریه و عراق به سر می‌برند اما شورش‌ها در نیجریه و سومالی همچنین میلیون‌ها نفر را در این کشورها آواره کرده است. در این گزارش آمار مربوط به آوارگان بلایای طبیعی مانند زلزله و سیل در نظر گرفته نشده‌اند؛ افرادی که در سال ۲۰۱۵ تقریبا ۱۹میلیون نفر بودند. براساس این گزارش، نیمی از کودکان آواره از مدرسه جا مانده‌اند، چراکه اکثرا مدارس کشورهای میزبان ظرفیت پذیرش آنها را ندارند. این آمار فجیع به نحوی، شکست سران قدرتمند جهان در پایان‌دادن به جنگ‌ها را نشان می‌دهد. از سوریه تا افغانستان تا جمهوری کنگو جنگ‌ها هنوز ادامه دارند، بیمارستان‌ها هنوز هم با نقض شدید قوانین بشری بمباران می‌شوند و امدادرسانان از موفق‌نشدن خود شکایت می‌کنند.

درخواست ۲ مجازات حبس ابد برای دمیرتاش

● دادستان ترکیه خواهان دو بار مجازات حبس ابد و ۴۸۶ سال زندان برای رهبر حزب دموکراتیک خلق ترکیه شد. به گزارش خبرگزاری دوغان، پس از تأیید مصوبه لغو مصونیت قضائی شماری از نمایندگان پارلمان ترکیه از سوی «رجب طیب اردوغان» و ارجاع پرونده‌ها به دادگاه، دادستان این کشور در کیفرخواست‌هایی خواهان صدور دو حکم حبس ابد و ۴۸۶ سال زندان برای صلاح‌الدین دمیرتاش شده است. ۹۳ پرونده علیه دمیرتاش به دستگاه قضائی ارسال شده که میان آنها در دو مورد تقاضای صدور مجازات حبس ابد برای وی شده است. درکل ۵۱۰ پرونده علیه نمایندگان حزب دموکراتیک خلق تنظیم شده است. در همین راستا، صلاح‌الدین دمیرتاش گفت: اگر هر یک از این پرونده‌ها یک روز طول بکشد من باید ۹۳ روز به شکل روزانه به دادگاه بروم و به اتهامات پاسخ دهم. برهمین‌اساس، این پرونده‌ها را قبول ندارم و برای پاسخ به این اتهامات به دادگاه نخواهم رفت. او مصوبه یادشده و ادعانامه دادستان ترکیه را به‌نوعی انتقام سیاسی اردوغان از خودش ارزیابی کرد و گفت: درصورتی‌که در یک دادگاه عادل و منصف محاکمه شود، از این اتهامات تبرئه خواهد شد.

اقتصاد ونزوئلا یک گام تا فروپاشی کامل

میراث روبه‌زوال «چاوز»

عکس: Reuters

بحران وخیم انسانی در ونزوئلا حقیقی بوده و زاده تبلیغات رسانه‌ای نیست. اما همان‌طور که بحران سیاسی و اقتصادی این جمهوری بولیواری سرِ بازایستادن ندارد، به نظر می‌رسد موتور پروپاگاندای دولت‌های غربی نیز حالاحالاها از نفس نیفتد. حقیقت آن است که ونزوئلا از بسیاری جهات یکی از غنی‌ترین کشورهای آمریکای لاتین است. بزرگ‌ترین ذخایر نفتی اثبات‌شده در سطح جهانی، زمین‌های پربار کشاورزی، تنوع شگفت‌آور زیست‌محیطی و منابع عظیم معدنی، فقط بخشی از ثروت هنگفت این سرزمین است. بااین‌حال، جمعیت ۳۰میلیونی آن امروز ایستاده بر ذخایر گسترده نفتی، به‌شدت از گرسنگی رنج می‌برد، زیرساخت‌های اقتصادی و صنعتی کشور یک‌به‌یک در حال فروریختن‌اند، نظم و قانون به‌تمامی زیر پا گذاشته شده است و جای تعجب آنکه درست در بزنگاهی که ونزوئلا نیازمند کمک و هم‌بستگی دولت‌های همسایه دور و نزدیک است، جامعه جهانی با آرامش به نظاره فروپاشی این کشور سوسیالیست نشسته است.

ونزوئلا امروز با شدیدترین بحران کمبود موادغذایی در طول تاریخ خود دست‌وپنجه نرم می‌کند؛ بحرانی که از منظر بسیاری، میراث سیاست‌های اقتصادی «هوگو چاوز»، رئیس‌جمهور در گذشته آن کشور، است که در سایه ناکارآمدی جانشین او، «نیکلاس مادورو» و البته افت شدید درآمدهای نفتی، تمامی حدوحدودها را درنوردیده است؛ چنان‌که دولت را واداشته تا فروش مواد ضروری غذایی را محدود کرده و خود دست‌به‌کار قیمت‌گذاری آن شود.

دراین‌میان، دیگر هیچ نشانی از برخی مایحتاج اصلی ازجمله قهوه، شکر، شیر و برنج در بازارهای ونزوئلا دیده نمی‌شود. بنابر نتایج آخرین نظرسنجی مؤسسه «دیتانالیسیس» که یکی از مهم‌ترین آژانس‌های نظرسنجی در ونزوئلاست، بیش از ۸۰ درصد از موادغذایی رایج دیگر در قفسه هیچ فروشگاهی یافت نمی‌شوند. بنابراین در شرایطی که به گفته مرکز تحلیل و مستندسازی اجتماعی ونزوئلا، نزدیک به ۷۲ درصد از حقوق ماهانه هر فردی فقط صرف خرید موادغذایی شده و برای سیرکردن هر خانوار چیزی معادل ۱۶ برابر حداقل حقوق ماهانه موردنیاز است، بسیاری از شهروندان آن کشور باید خوش‌شانس باشند تا بتوانند روزی یک وعده غذایی بخورند و باقی نیز چاره‌ای جز رجوع به سطل‌آشغال‌ها و حتی شکار سگ‌ها، گربه‌ها و کبوترها برای سیرکردن شکم خود و خانواده‌هایشان ندارند.

این حکایت کسانی است که به امید بهبود اوضاع صبر پیشه کرده‌اند. بسیاری از ونزوئلایی‌ها ترجیح می‌دهند تا خطر مواجهه با پلیس، سربازان و نگهبانان مسلح را به جان خریده و با حمله به کامیون‌های حمل موادغذایی و فروشگاه‌ها، سهمی از قفسه‌های نیمه‌خالی آنان ببرند. به گزارش «نیویورک‌تایمز»، تازه‌ترین نمونه از این طغیان عمومی در شهر ساحلی «کومانا» در شمال ونزوئلا رخ داده است؛ یعنی همان جایی که صدها نفر از مردم با هجوم به سوپرمارکت‌ها هر آنچه از محصولات غذایی را که می‌توانسته‌اند، به غارت برده‌اند. تنها در دو هفته اخیر و باوجود صدور فرمان وضعیت اضطراری از سوی مادورو، بیش از ۵۰ مورد آشوب و اعتراض در اقصی نقاط ونزوئلا به وقوع پیوسته است که تمامی منجر به غارت موادغذایی و ویرانی فروشگاه‌ها شده‌اند. دراین‌میان، پنج نفر نیز جان خود را از دست داده‌اند که ازجمله می‌توان به دختربچه‌ای چهارساله اشاره کرد که در اثر شلیک خیابانی گروهی از تبهکاران کشته شده است. با همه این اوصاف، به نظر می‌رسد مادورو که اکنون با گذشت بیش از سه سال از دوران زمامداری‌اش، با تهدید استیضاح روبه‌روست، پاسخی برای بحران جاری ندارد. هرچه گرم‌ترشدن هوای ونزوئلا و بالارفتن هرچه بیشتر نرخ تورم، نیز احتمالا کمکی به او نخواهد کرد تا بلکه بتواند حیات سیاسی خود را از خطر برهاند؛ به ویژه که با توجه به چرخش به راست سریع آمریکای لاتین که در برخی کشورها کم از کودتاهای نظامی نداشته است، به نظر می‌رسد همین حالا نیز تاریخ‌مصرف مادورو از منظر برخی قدرت‌های غربی، سر آمده است.

این مدعای جانشین منتخب چاوز نیز هست که پیش‌تر بحران کنونی کشور را به گردن جنگ اقتصادی‌ای انداخته بود که به نظر او، از سوی قدرت‌های خارجی متخاصم علیه دولتش به راه افتاده است؛ جنگی که نمونه آن در برزیل تجربه شد و اکنون باقدرت در روسیه، اکوادور و ونزوئلا در جریان است. مادورو مدعی شده نخبگان اقتصادی و صاحبان صنایع و کسب‌وکار ونزوئلا با اتکا به پشتیبانی ایالات متحده، اسپانیا و رئیس‌جمهور سابق کلمبیا، یعنی «آلوارو اوریبه»، آشکارا در پی آن هستند تا با پایین‌آوردن سطح تولید خود به بحران کمبود موادغذایی دامن زده و با دمیدن بر آتش بحرانی اجتماعی، عاقبت، او و دولت سوسیالیستش را از قدرت برکنار کنند. این در حالی است که به نظر «هنریک کاپریلس»، رهبر مخالفان، تنها مقصر فاجعه اقتصادی اخیر در ونزوئلا، دولت کنونی آن کشور است که با سوءمدیریت و بهره‌برداری نادرست از رونق مقطعی بازار نفت و ضربه‌زدن به دستگاه‌های تولیدی و تجاری، چنین بحران عمیقی را دامن‌گیر مردم کرده است.

بحران ونزوئلا در یک نگاه

ونزوئلا یا جمهوری بولیواری ونزوئلا کشوری است در شمال آمریکای جنوبی که اگرچه برای اولین‌بار در سال ۱۵۲۲ تحت استعمار اسپانیا قرار گرفت اما در ۵ جولای ۱۸۱۱ استقلال خود را از اسپانیا اعلام کرد؛ استقلالی که تا ۱۰ سال بعد و پیروزی سیمون بولیوار در جنگ کارابوبو به طور کامل به دست نیامد. اقتصاد این کشور تا حد زیادی بر پایه بخش نفت خام است. درآمد حاصل از صادرات نفت بیش از ۵۰ درصد از تولید ناخالص داخلی و تقریبا ۹۵ درصد از کل صادرات را تشکیل می‌دهد. ونزوئلا پنجمین عضو اوپک از لحاظ تولید نفت است. از دهه ۵۰ تا اوایل دهه ۸۰ اقتصاد ونزوئلا شاهد رشدی مداوم بود که مهاجران بسیاری را به خود جذب کرد و این کشور دارای بالاترین استاندارد زندگی در آمریکای لاتین بود. در جریان سقوط قیمت نفت در دهه ۸۰، اقتصاد منقبض شد، واحد پول به طور تصاعدی ارزشش را از دست داد و تورم به ۸۴ درصد در سال ۱۹۸۹ و ۹۹ درصد در سال ۱۹۹۶ رسید. سه سال بعد هوگو چاوز به قدرت رسید. ونزوئلا تولیدکننده و صادرکننده محصولات صنعتی سنگینی نظیر فولاد، آلومینیم و سیمان است. کشاورزی در ونزوئلا حدود سه درصد از تولید ناخالص داخلی، ۱۰ درصد از نیروی کار و حداقل یک‌چهارم از زمین ونزوئلا را به خود اختصاص داده است. ونزوئلا صادرکننده برنج، ذرت، ماهی گرمسیری، میوه، قهوه، گوشت خوک و گوشت گاو است. با وجود روابط تیره بین دو کشور ایالات متحده آمریکا و ونزوئلا این کشور مهم‌ترین شریک تجاری ونزوئلاست. صادرات ایالات متحده به ونزوئلا شامل ماشین‌آلات کشاورزی، محصولات پزشکی، ابزار و ماشین است. ونزوئلا همچنین یکی از تأمین‌کنندگان خارجی نفت ایالات متحده است. حدود ۵۰۰ شرکت ایالات متحده در ونزوئلا نمایندگی دارند. بنا بر آمار بانک مرکزی ونزوئلا، دولت از سال ۱۹۹۸ تا ۲۰۰۸ حدود ۳۲۵ میلیارد دلار از طریق تولید نفت و صادرات عایدی داشته و به گفته آژانس بین‌المللی انرژی این کشور در سال ۲۰۱۵، ۲٫۴ میلیون بشکه در روز تولید نفت داشته که ۵۰۰ هزار بشکه آن به ایالات متحده صادر شده است. پس از «انقلاب سوسیالیستی» هوگو چاوز و در سال ۲۰۰۲، نیمی از نیروی کار ابرشرکت عظیم نفتی ونزوئلا تعدیل شد و دولت با اعمال سخت‌گیرانه کنترل ارز در سال ۲۰۰۳ تلاش کرد از فرار سرمایه جلوگیری کند. از آن زمان تولید نفت افولی مداوم داشته و واحد پول چندین‌بار ارزش خود را از دست داده و در اقتصاد اخلال ایجاد شده است. علاوه بر آن کنترل قیمت، خلع ید تعداد زیادی از مزارع و صنایع مختلف و دیگر سیاست‌های بحث‌برانگیز دولت ازجمله توقف هرگونه دسترسی به ارز خارجی به نرخ رسمی معقول دولتی، منجر به تشدید کمبودها در ونزوئلا و افزایش شیب قیمت کالاهای رایج ازجمله مواد غذایی و آب و محصولات خانگی و قطعات یدکی ابزارها و لوازم پزشکی شده که بسیاری از تولیدکنندگان را وادار به توقف یا کاهش تولید کرده است؛ چنان‌که چند شرکت فناوری و اکثر سازندگان خودرو مجبور به ترک بازارهای ونزوئلا شده‌اند. در سال ۲۰۱۵ ونزوئلا با بیش از صددرصد تورم بالاترین نرخ تورم در جهان را داشت که بالاترین میزان در تاریخ این کشور هم بود. برآورد می‌شود این نرخ در سال ۲۰۱۶ به ۷۰۰ درصد و در سال ۲۰۱۷ به نزدیک به دو هزار درصد برسد. این در حالی است که نرخ فقر بین ۷۶ تا ۸۰ درصد گزارش شده است.

میراث یار غار احمدی‌نژاد برای کشورش

نزهت امیرآبادیان: همین چند روز پیش روزنامه کیهان در گزارشی با عنوان «نطق‌درمانی به جای اقدام و عمل» که تیتر یک این روزنامه بود، دولت حسن روحانی را به باد انتقاد گرفت. انتقادها بیشتر حول محور اقتصاد بود. در بخشی از این گزارش ادعا شده بود که دولت یازدهم روابط راهبردی با کشورهای آمریکای لاتین را از بغض دولت قبل رها کرده است. رویکرد محافظه‌کاران به سیاست‌های دولت روحانی غالبا همین‌گونه است؛ شعاری، تمثیلی و کلی‌گرایانه.

در هشت سال دولت محمود احمدی‌نژاد، ایران روابط صمیمانه‌ای با کشورهای آمریکای لاتین داشت اما در این میان بالاتر از همه، رابطه ایران و ونزوئلا بود. کشوری نفت‌خیز که این‌روزها درگیر بحرانی تمام‌عیار است. آنچه امروز مردم ونزوئلا با آن دست‌وپنجه نرم می‌کنند حتی در قالب کلمات هم هولناک است: قحطی و گرسنگی. در هفته‌های اخیر کمبود مواد غذایی در برخی نقاط ونزوئلا آنچنان شدید بوده که مردم این کشور با حضور در مقابل فروشگاه‌ها شعار «ما غذا می‌خواهیم» سر داده‌اند. تصاویر حاوی پیام‌های روشن و صریحی هستند؛ تحلیل محتوای یک تصویر گاهی بیش از یک مقاله بلند اطلاعات در اختیار ما قرار می‌دهد. تصویر محمود احمدی‌نژاد که در مراسم مرگ هوگو چاوز، مادر او را برای تسلی در آغوش گرفته بود، حاوی نکات مهمی است. اینکه رئیس‌جمهور یک کشور شیعه که لمس زن نامحرم را حرام و گناه می‌داند، زنی را در آغوش بگیرد، نشان‌دهنده عمق صمیمیت و همدلی او با شخص چاوز و دولت او بود. چراکه مرگ چاوز برای احمدی‌نژاد موقعیتی اضطراری و بحرانی بود و انسان‌ها در مواقع اضطراری قوانین و باورها را معلق می‌کنند. روش مدیریت کشور هم در هشت سال دولت نهم و دهم شباهت زیادی به ونزوئلا داشت. پرداخت یارانه‌های نفتی، انتشار بدون پشتوانه اسکناس و وابستگی شدید به پول نفت توسط سیاست‌مداران پوپولیست، به تورم افسارگسیخته منجر شد. همچنین سرمایه‌گذاری‌نکردن در زیرساخت‌ها و به‌خصوص صنایع این کشور، در سال‌هایی که بازار نفت شکوفا بود، عامل اصلی سقوط است، دولتمردان این کشور هیچ بخشی از درآمدهای فروش نفت را صرف سرمایه‌گذاری، اخذ و ورود فناوری و تجهیز زیرساخت‌ها نکردند. ونزوئلا مانند آینه‌ای روشن روبه‌روی ما نشسته، امروزِ ونزوئلا می‌توانست آینده ما باشد اگر روندی که از ابتدای دولت نهم آغاز شده بود، ادامه می‌یافت. قحطی در این کشور نفت‌خیز آمریکای لاتین، نتیجه سیاست‌های اقتصادی غلط و پوپولیستی حاکم بر این کشور از سال ۱۹۹۹ تا به امروز است.

آن‌گونه که کارشناسان می‌گویند دولت کاراکاس برای آنکه بودجه خود را که ۹۵ درصد درآمدهایش به نفت وابسته است، تراز نگاه دارد، نیاز به نفتی با قیمت هر بشکه بین ۱۱۰ تا ۱۲۰ دلار دارد که با درنظرگرفتن قیمت‌های فعلی تنها یک رؤیاست. کشتی چاویست‌ها در ونزوئلا در آستانه غرق‌شدن است؛ فروپاشی این کشتی قطعا زندگی تعداد زیادی از مردم این کشور را به ورطه نابودی می‌کشاند.

برای اولین‌بار یک زن شهردار «رم» شد

سوار بر موج نارضایتی

«ویرجینیا راجی»، وکیل ۳۷ساله ایتالیایی که تازه‌واردی ضدتشکیلاتی است، سوار بر موج عمومی درباره فساد سیاسی، به‌راحتی توانست در انتخابات شهرداری‌های شهر رم پیروز و اولین زنی شود که هدایت پایتخت ایتالیا را برعهده گرفته است.

راجی که یکی از نامزدهای جنبش پنج‌ستاره بود، در دور دوم انتخابات شهرداری‌های ایتالیا توانست با کسب ۶۷ درصد آرا رقیب خود، «روبرتو جیاچتی»، کاندیدای حزب چپ میانه دموکرات را با ۳۳ درصد آرا شکست دهد. جیاچتی کمتر از یک‌ساعت پس از اتمام رأی‌گیری به شکست اذعان کرد. راجی هم در نطق پیروزی‌اش گفت: «در زمانه‌ای که فرصت‌های برابر زن و مرد همچنان شعاری توخالی است، برای اولین‌بار رم یک شهردار زن دارد». او گفت که شهردار همه رمی‌ها خواهد بود و بعد از ۲۰ سال حمایت ضعیف، قانون‌مداری و شفافیت را بازمی‌گرداند.

پیروزی جنبش پنج‌ستاره، چالشی برای «ماتئو رنزی»، نخست‌وزیر ایتالیاست و نشانه برآشفتن مردم از احزاب سیاسی جریان اصلی. جنبش پنج‌ستاره که در سال ۲۰۰۹ و پس از بحران اقتصادی از سوی «بپه گریلو»، کمدین ایتالیایی، تأسیس شد، در انتخابات عمومی سال ۲۰۱۳ توانست یک‌چهارم آرا را به دست آورد اما حالا و با گرفتن شهرداری رم، این جنبش تصمیم‌گیری‌های پایتخت این کشور را برعهده خواهد گرفت.

گفته می‌شود که پیروزی این جنبش در انتخابات شهرداری‌ها «شروعی برای پیروزی» در انتخابات پارلمانی ایتالیا در سال ۲۰۱۸ است. بنا بر آخرین نظرسنجی‌ها، «جنبش پنج‌ستاره» با اندکی اختلاف پس از حزب «دموکراتیک» ماتئو رنزی قرار دارد. این در حالی است که این جنبش مواضعی انتقادی نسبت به اتحادیه اروپا دارد. گریلو در صفحه اینترنتی خود نوشت: «از امروز همه‌چیز تغییر خواهد کرد. حال نوبت ماست. ما تازه کار خود را شروع کرده‌ایم».

این جنبش امیدوار است بتواند در انتخابات عمومی سال ۲۰۱۸، به‌عنوان حزب مخالف وارد کارزار انتخاباتی شود. رم از هشت‌ماه پیش و پس از استعفای شهردار سابق در پی رسوایی مالی، بدون شهردار باقی مانده بود و ازهمین‌رو راجی با چالش‌های زیادی روبه‌رو است. شهر رم با یک بدهی ۱۳میلیاردیورویی که دوبرابر بودجه سالانه‌اش است دست‌وپنجه نرم می‌کند؛ فساد سیاسی و اقتصادی نیز یکی از مشکلات این شهر است.

مبارزه با فساد یکی از وعده‌های اصلی مبارزات انتخاباتی راجی بوده است و در پی افشای سرقت فراگیر مسئولان شهرداری از دولت، خدمات عمومی شهر رم ازجمله جمع‌آوری زباله‌ها و حمل‌ونقل عمومی با مشکل روبه‌رو شد و همین دو معضل در کنار نفوذ مافیا در شهرداری رم، به برد راجی در این انتخابات کمک شایانی کرد. راجی پیش از انتخابات شهرداری‌ها کمتر شناخته شده بود و تنها سه‌سال عضو شورای شهر رم بوده است و ازهمین‌رو منتقدان روی بی‌تجربگی او متمرکز شده‌اند و بر این باورند که او نمی‌تواند شهر رم را آنچنان که بایدوشاید تغییر دهد.

جنبش پنج‌ستاره

جنبش پنج‌ستاره یک حزب سیاسی است که در چهارم اکتبر سال ۲۰۰۹ از سوی «بپه گریلو»، کمدین محبوب ایتالیایی، تأسیس شد. جنبش پنج‌ستاره، جنبشی پوپولیستی، ضدتشکیلاتی، طرفدار محیط‌زیست و ضدجهانی‌سازی به‌شمار می‌رود و خود گریلو هم یک‌بار در جلسه‌ای با سناتورهای عضو این جنبش در رم، در سخنانی تحریک‌آمیز این جنبش را «پوپولیستی» خواند. اعضای جنبش پنج‌ستاره تأکید می‌کنند که پنج‌ستاره یک حزب نیست و جنبشی است که نمی‌تواند در الگوهای سنتی راست و چپ قرار گیرد. پنج‌ستاره به پنج مشکل و مسئله کلیدی اشاره دارد: آب و فاضلاب عمومی، حمل‌ونقل پایدار، توسعه پایدار، حق دسترسی به اینترنت و محیط‌زیست. این حزب همچنین طرفدار دموکراسی مستقیم، مهار رشد و نبود خشونت است. در زمینه سیاست خارجی هم این جنبش مداخلات نظامی غرب در خاورمیانه (افغانستان، عراق و لیبی) را محکوم می‌کند و مخالف هرگونه مداخله آمریکا در سوریه است. یکی از قوانین مهم جنبش پنج‌ستاره، موقتی‌بودن کار سیاسی است؛ براساس این قانون، هرکس که دوبار در سطح ملی یا محلی انتخاب شده باشد نمی‌تواند دوباره نامزد شود و باید به شغل اصلی خود بازگردد. یکی دیگر از ویژگی‌های این جنبش، سیاست هزینه صفر است که طبق آن سیاست نباید یک شغل یا روشی برای کسب ثروت و درآمد باشد. این جنبش همچنین کمک‌های اهدایی برای کمپین‌های انتخاباتی خود را نمی‌پذیرد.

رویداد

موصل، محور دیدار نماینده اوباما با «بارزانی»

● درحالی‌که سخنگوی نخست‌وزیر عراق از پیشروی نیروهای عراقی در جنوب موصل خبر داد، فرستاده «باراک اوباما»، رئیس‌جمهوری آمریکا، در ائتلاف ضدداعش با «مسعود بارزانی»، رئیس اقلیم کردستان، طرح عملیات موصل را بررسی کرد. بارزانی در این دیدار ضمن تأکید بر اینکه مبارزه با داعش یکی از اولویت‌های اقلیم کردستان است، به نیروهای عراقی به دلیل پیروزی در استان الانبار تبریک گفت. همچنین «سعد الحدیثی»، سخنگوی نخست‌وزیر عراق، اعلام کرد نیروهای عراقی که به سمت موصل حرکت کرده بودند در جنوب این شهر پیشروی خود را آغاز کرده‌اند. درهمین‌حال، یکی از نمایندگان ائتلاف «دولت قانون» عراق به رهبری «نوری المالکی»، نخست‌وزیر سابق این کشور، خواهان تقسیم عراق به سه کشور شیعه، سنی و کرد برای خروج از بحران سیاسی شد. این نماینده پارلمان عراق مدعی شد، ائتلاف دولت قانون از استقلال اقلیم کردستان بعد از بیرون‌راندن داعش از کشور حمایت می‌کند.

دیدار اردوغان و امیر قطر

● رئیس‌جمهوری ترکیه در دیدار با امیر قطر در استانبول، درباره آخرین تحولات خاورمیانه به‌ویژه بحران‌های سوریه، لیبی، یمن و اوضاع عراق گفت‌وگو کرد. به گزارش رویترز، در جریان این دیدار، دو طرف به تبادل نظر در مورد مسائل مهم و تحولات منطقه‌ای و بین‌المللی و در رأس آنها مسئله فلسطین، سوریه، یمن، تحولات لیبی و عراق و همچنین بررسی اقدامات دو کشور در زمینه مبارزه با «تروریسم» و تحقق امنیت و صلح در منطقه و کل جهان پرداختند. این سومین سفر امیر قطر به ترکیه طی پنج‌ماه گذشته است.

نتانیاهو به‌زودی با کری دیدار می‌کند

● «بنیامین نتانیاهو»، نخست‌وزیر اسرائیل و «جان کری»، وزیر خارجه آمریکا، روز جمعه گذشته به صورت تلفنی با هم گفت‌وگو کردند و قرار شد به‌زودی دیداری فوری برای بررسی مسئله ازسرگیری مذاکرات سازش با تشکیلات خودگردان فلسطین برگزار کنند. به گزارش ایسنا، به نقل از شبکه دو تلویزیون اسرائیل، نتانیاهو در سایه انتقادات شدید از دولت خود در هفته‌های اخیر، با جان کری توافق کرد که طی دیداری فوری مسئله ازسرگیری مذاکرات با تشکیلات خودگردان فلسطین را مورد بررسی قرار دهد. این دیدار هفته آینده در یکی از کشورهای اروپایی برگزار خواهد شد. دفتر نتانیاهو برگزاری این نشست را تأیید نکرده اما گفته است اگر مسئله‌ای وجود داشته باشد، در زمان خودش اعلام خواهد شد.

«طالبان» مسئول انفجار تروریستی کابل

● گروه طالبان با صدور بیانیه‌ای مسئولیت انفجار اخیر در شهر «کابل» افغانستان را که ۲۰ کشته برجای گذاشت، برعهده گرفت. به گزارش خبرگزاری مهر به نقل از پایگاه لبنانی العهد، انفجار مینی‌بوس حامل کارمندان دولتی صبح دوشنبه در منطقه‌ای بین دو شهر «کابل» و «جلال‌آباد» به وقوع پیوست و منجر به کشته‌شدن ۲۰ نفر و زخمی‌شدن تعداد زیادی از افراد شد. سخنگوی پلیس کابل پس از وقوع این انفجار اعلام کرد که این مینی‌بوس حامل کارمندان دولتی یک شرکت لجستیک بوده و مشخص نیست که کارمندان حاضر در این خودرو شهروندان افغانستانی بوده‌اند یا نپالی.

دیدار عباس با پادشاه عربستان در جده

● «محمود عباس»، رئیس تشکیلات خودگردان فلسطین، یکشنبه با «سلمان بن‌عبدالعزیز»، پادشاه عربستان، دیدار و گفت‌وگو کرد. به گزارش خبرگزاری مهر به نقل از خبرگزاری عربستان (واس)، در این دیدار که در جده عربستان انجام گرفت، موضوع فلسطین و تحولات در اراضی فلسطینی مورد بحث و بررسی قرار گرفت. اقدامات اسرائیل در سرزمین‌های اشغالی از دیگر محورهای گفت‌وگو بین طرفین اعلام شده است.

اعلام وضعیت آماده‌باش در بلژیک

● پلیس بلژیک از وضعیت آماده‌باش در این کشور خبر داد. به گزارش خبرگزاری مهر به نقل از رادیو آلمان، پلیس بلژیک با اعلام وضعیت فوق‌العاده در این کشور خاطرنشان کرد: به‌دنبال دستگیری شماری از مظنونان حملات تروریستی، ترس از وقوع حملات مجدد از سوی همدستان آنها افزایش پیدا کرد. منابع امنیتی همچنین گزارش دادند که در صورت لزوم، بازرسی‌ها در مبادی ورودی ایستگاه‌های مترو و برخورد با موارد مشکوک انجام می‌شود.